

Sygn. akt: I C 1702/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Wójciak

po rozpoznaniu 28 kwietnia 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. V. (...)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. V. (...) na rzecz powoda T. S. kwoty:
  - a. 19248,71 (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset dwieście czterdzieści osiem złotych siedemdziesiąt jeden groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 30 października 2020 roku do dnia zapłaty
  - b. 430,50 (czteryście trzydzieści złotych pięćdziesiąt groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 25 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. V. (...) na rzecz powoda T. S. kwotę 5388 (pięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
4. nakazuje pobrać od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. V. (...) na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 192,55 (sto dziewięćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt pięć groszy) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 1702/21

UZASADNIENIE

Pozwem z 30 października 2020 roku powód T. S. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 20410,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawy za szkodę powstałą na skutek kolizji, zaś kwotę 19500,01 złotych dochodzi tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu, kwotę 430,50 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy, zaś kwoty 479,97 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie kwoty 19500,01 zł za okres 23 maja 2020 – 29 października 2020.

(pozew k. 5-22)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu, strona pozwana zakwestionowała zaniżenie odszkodowania i zasadność powództwa w zakresie zwrotu kosztów kalkulacji.

(odpowiedź na pozew k. 59-61)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

17 kwietnia 2020 roku powstała szkoda w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do T. S., sprawca szkody poruszał się pojazdem dla którego zawarto umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..

(bezsporne, a nadto notatka policyjna k. 28, informacja z (...) k. 29)

Szkoda była likwidowana przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. w ramach bezpośredniej likwidacji szkody. (...) S.A. w imieniu i na rzecz pozwanej zarejestrowała szkodę 22 kwietnia 2020 roku pod numerem (...). Na przedsądowym etapie postępowania T. S. przyznano odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu w wysokości 32001,50 zł.

(bezsporne, a nadto informacja k. 27, podsumowanie zgłoszenia szkody k. 30-31, decyzja k. 32, ustalenie wysokości szkody k. 33-27)

T. S. nie możliwości odliczenia podatku od towarów i usług od uzyskanego odszkodowania. Pojazd przed kolizją nie miał zamontowanych innych niż części niż klasy O.

(bezsporne)

7 maja 2020 roku pełnomocnik powoda wezwał (...) S.A. do zapłaty pełnej należnej kwoty tytułem dopłaty do odszkodowania.

(wezwanie k. 39, wiadomość e-mail k. 40)

20 maja 2020 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty pełnej należnej kwoty tytułem dopłaty do odszkodowania.

(wezwanie k. 42, wiadomość e-mail k. 43, potwierdzenie otrzymania wezwania k. 44)

A. K. na zlecenie powoda sporządził kosztorys naprawy pojazdu w systemie audatex wyceniając koszt naprawy na kwotę 51501,51 zł. Koszt tej kalkulacji wynosił 430,50 zł i obciążał powoda

(kalkulacja k. 49-52, faktura k. 53)

W wyniku kolizji drogowej w pojeździe marki M. o nr rej. (...) zostały uszkodzone błotnik przedni prawy, osłona i poszycie słupka A prawego, mocowanie błotnika przedniego prawego, wykładzina tylna wnęki koła przedniego prawego, drzwi przednie prawe wraz z zawiasem dolnym uszczelką, listwą ochronną, listwą dolną, a także drzwi tylne prawe z zawiasem dolnym, stopień prawy, osłona nakładka i poszycie progu prawego, poszycie zderzaka tylnego, osłona nadkola tylnego prawego, wzmocnienie progu prawego, wzmocnienie wewnętrzne słupka A prawego oraz obręcz koła tylnego prawego. Koszty naprawy samochodu M. o nr rej. (...) po szkodzie powstałej na skutek zdarzenia z 17 kwietnia 2020 roku wynoszą 50784,99 zł brutto przy przyjęciu stawki roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych w wysokości 135,30 zł brutto. Naprawa pojazdu była ekonomicznie uzasadniona, gdyż jej koszt był niższy aniżeli wartość pojazdu przed szkodą. Naprawa pojazdu częściami nowymi, oryginalnymi nie doprowadziłaby do wzrostu wartości pojazdu w porównaniu do sytuacji sprzed szkody.

(opinia biegłego k. 84-127)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Sąd uznał opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej za wiarygodną i profesjonalną, zaś zawarte w niej wnioski przyjmując za swoje w całości. Jednocześnie w toku sprawy żadna ze stron nie kwestionowała ustaleń biegłego. Sąd jednocześnie pominął wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego wobec nieuiszczenia przez stronę pozwaną zaliczki w określonym terminie stosownie do treści art. 130⁴ § 5 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

W analizowanej sprawie poza osią sporu pozostawał fakt, że 17 kwietnia 2020 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd marki M. o nr rej. (...). Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonego przez powoda odszkodowania.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i art. 436 k.c.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17).

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przez wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Pozwany kwestionował wysokość dochodzonego odszkodowania podnosząc, iż poszkodowany nie przedstawił dowodów na rzeczywiście poniesione koszty naprawy pojazdu.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17).

Rzeczywista naprawa nie stanowi warunku dla dochodzenia odszkodowania z tytułu uszkodzonego samochodu, obliczonego na podstawie ustalonych kosztów naprawy. Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony w wypadku pojazd czy też nie, a także za jaką kwotę to uczynił, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej - kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

Roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj. w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest przy tym uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (sekwencja zdarzeń: wypadek komunikacyjny i uszkodzenie pojazdu, powstanie szkody w majątku poszkodowanego, powstanie roszczenia odszkodowawczego, inne zdarzenia, w tym m.in. naprawienie samodzielne samochodu przez poszkodowanego i poniesienie wydatków).

Skoro powstanie szkody (uszczerbku majątkowego) należy łączyć już z chwilą uszkodzenia pojazdu, gdyż to właśnie w tym momencie powstaje uszczerbek w majątku ubezpieczonego, to bez znaczenia pozostają późniejsze zdarzenia, m.in. w postaci naprawy, czy też sprzedaży samochodu. W świetle art. 363 § 1 k.c. i art. 822 § 1 k.c. za koszty restytucji samochodu do stanu sprzed wypadku należy uznać - nieprzekraczające wartości samochodu - wydatki, jakie właściciel auta miał ponieść w celu przywrócenia jego stanu sprzed wypadku. Na ich podstawie należy określić należne od ubezpieczyciela sprawcy szkody odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom profesjonalnej naprawy pojazdu, niezależnie od tego, czy działania właściciela auta podjęte z zamiarem osiągnięcia tego rezultatu były udane, czy nie. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01).

Naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma zatem podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki – szczególnie w obliczu nieustaleni, by przed zdarzeniem pojazdu posiadał takie części. Jeśli natomiast naprawa pojazdu doprowadzi do wzrostu jego wartości w porównaniu do stanu sprzed szkody, to należne odszkodowanie może ulec zmniejszeniu. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi jednakże do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi

wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych. Naprawa pojazdu nie może być źródłem wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie powinien obciążać zakład ubezpieczeń. To on wywodzi bowiem skutki prawne z faktu zwiększenia wartości pojazdu po naprawie, gdyż skutkowałoby to zmniejszeniem należnego odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Nie jest on zazwyczaj specjalistą w zakresie cen części i samochodu jako całości, gdyż nie prowadzi analiz z tym związanych, których na co dzień dokonuje ubezpieczyciel. W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała by naprawa pojazdu częściami oryginalnymi opatrzonymi logo producenta pojazdu nie doprowadziły do wzrostu wartości pojazdu, co też potwierdził w swojej opinii biegły.

W ocenie Sądu, opartej na wnioskach biegłego, uzasadnione koszty naprawy samochodu po zdarzeniu z 17 kwietnia 2020 roku stanowią łącznie kwotę 50784,99 złotych. Na wymienioną kwotę składają się koszty obliczone przez biegłego z zastosowaniem stawki w wysokości 110 złotych netto za 1 roboczogodzinę.

Mając na uwadze wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił kwotę 32001,50 złotych oraz ustalone wyżej należne stronie powodowej odszkodowanie należne powodowi wynosiło 18783,49 zł, o czym Sąd orzekł w pkt 1 ppkt a wyroku.

Sąd zasądził stronie powodowej zwrot kosztów związanych z wydaniem kosztorysu potrzebnego do dochodzenia swoich roszczeń. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w uchwale z dnia 19 września 2019 roku (sygn. sprawy III CZP 99/18)

Poszkodowanemu z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. W rozpatrywanej sprawie Sąd uznał, że dokonanie kosztorysu było niezbędne dla powoda, jako że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego odmawiała wypłaty powodowi odszkodowania w należnej mierze, pozwalającej na właściwe przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Co prawda w toku sprawy faktycznie nie złożono dowodu na opłacenie kosztów prywatnej ekspertyzy przez poszkodowanego, jednak poza sporem pozostawał fakt, iż powód zlecił wykonanie takiej ekspertyzy oraz że osoba trzecia z tytułu jej wykonania wystawiła fakturę obciążającą powoda obowiązkiem zapłaty kwoty 430,50 zł. Powyższe prowadzi zatem w konsekwencji do wniosku, iż bezspornym między stronami postępowania był fakt zubożenia majątku poszkodowanego w postaci powstania długu opiewającego na kwotę wynikającą z faktury. Sąd Rejonowy podziela w całości stanowiska Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z 13 maja 2020 roku III CZP 63/19, że zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził tę kwotę w pkt 1 ppkt b wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do treści art. 14 cytowanej ustawy, pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia. Skoro zaś zgłoszenie szkody miało miejsce najpóźniej 22 kwietnia 2020 roku to termin na spełnienie świadczenia przez pozwaną upływał 22 maja 2020 roku i powód miał prawo dochodzić odsetek za opóźnienie od dnia następnego. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził również ustawowe odsetki za opóźnienie skapitalizowane za okres od 23 maja 2020 roku do 29 października 2020 roku w wysokości 465,22 zł w punkcie 1 ppkt a wyroku. W zakresie dalszych ustawowych odsetek za opóźnienie (również od skapitalizowanych odsetek) Sąd zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu od 30 października 2020 roku nie łamiąc przy tym zakazu anatocyzmu, albowiem powód dochodził ich od dnia wytoczenia powództwa.

Z kolei w zakresie odsetek za opóźnienie od roszczenia obejmującego koszty kalkulacji Sąd miał na względzie, iż wiadomością poczty elektronicznej z 12 października 2020 roku powód wezwał do zapłaty również tej kwoty – jednak jedynie (...) S.A. nie zaś pozwaną. Wobec powyższe odsetki za opóźnienie w tym zakresie Sąd zasądził dopiero od

dnia następnego po doręczeniu pozwu – czyli od 25 listopada 2020 roku, a więc dopiero od dnia następnego po dniu, którym wykazano, że pozwana wie o zaciągniętym przez powoda zobowiązaniu, tj. od dnia w terminie 5 dni od otrzymania wezwania, zaś pozwana tego samego dnia potwierdziła otrzymanie wiadomości.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu oraz z tytułu roszczenia odsetkowego.

O kosztach procesu w pkt 3 sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał postępowanie w 96,4% i z tego tytułu Sąd uznał go za wygrywającego postępowanie, a w konsekwencji Sąd zasądził od pozwanej powoda poniesione przez niego koszty w łącznej kwocie 5388 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Na powyższą kwotę składają się 1021 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego przez radcę prawnego (§ 2 pkt 5 w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 750 zł.

Sąd na podstawie art. 113 u.k.s.c. nakazał zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu pobrać od pozwanej kwotę 192,55 zł tytułem tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa wydatków na opinię biegłego.